

Sygn. akt III CSK 186/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa F. Z.
przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w O.
o zapłatę i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanego o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Skarżący podniósł, że Sąd Apelacyjny dopuścił się naruszenia art. 390 k.p.c. przez brak zwrócenia się o wyjaśnienie do Sądu Najwyższego, co powinien był zrobić, z racji problemu prawnego dotyczącego zależności pomiędzy domniemaniem faktycznym a winą w tzw. „procesach lekarskich”. Tak wyartykułowana kwestia nie odpowiada pojęciu zagadnienia prawnego o jakim mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest bowiem taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw, lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16,

poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Skarżący wskazał też na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 430 w zw. z art. 415 k.p.c. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Tymczasem powołane orzeczenia nie wskazują na wystąpienie w orzecznictwie takiej rozbieżności. W szczególności taka rozbieżność nie występuje, pomiędzy powołanymi orzeczeniami, a wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., I CSK 1031/14, LEX nr 1991132, z którego wynika, iż nie można zakładać, iż zakażenie pacjenta w szpitalu w toku leczenia w każdym przypadku oznacza zaniedbanie w zakresie bezpieczeństwa sanitarnego. W sprawie nie zostały wykazane zaniedbania personelu szpitala pozostające w związku przyczynowym z zakażeniem powoda gronkowcem.

Skarżący przeoczył, że w aktualnym orzecznictwie wskazuje się na niedopuszczalność w postępowaniu kasacyjnym zarzutu naruszenia art. 231 k.p.c., gdyż w takim wypadku w istocie skarżący kwestionuje w ten sposób ustaloną przez

sąd podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, obejmującą fakt ustalony za pomocą domniemania faktycznego, względnie brak ustalenia określonego faktu w drodze jego zastosowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2007 r., II CSK 400/06, Legalis; z dnia 21 lutego 2007 r., I CSK428/06, Legalis, z dnia 5 września 2008 r., I CSK 117/08, Legalis, oraz z dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 544/12, Legalis). Nie doszło też do naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz naruszenia 382 k.p.c. mającego wpływ na wynik sprawy, skoro w sprawie zostało przeprowadzone dwie opinie biegłych sądowych, ocenione przez Sądy meriti jako odpowiadające wymaganiom procedury cywilnej. W okolicznościach sprawy powód zastępowany przez adwokata powinien był zgłosić wniosek o przeprowadzenie dowodu z tzw. opinii sprawdzającej w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).